

[HET BESTE WERK]

OHNE TITEL/UNTITLED, 2005

GEZIEN OP ROSEMARIE TROCKEL, FLAGRANT DELIGHT, TOT 27/5, WIELS, BRUSSEL.

Rosemarie Trockel bewandelt verschillende paden op 'Flagrant Delight', sommige al hobbeliger dan andere.

Dit hoofd is zonder twijfel de raarste, meest verontrustende bijdrage op *Flagrant Delight* van Rosemarie Trockel (60). Het werk zou gemakkelijk een object uit de griezelafdeling van Madame Tussauds kunnen zijn of voorbeeldmateriaal bij een tentoongestelde guillotine. Het titelloze gezicht heeft een muf kapsel, een grauwe huidskleur, een enge rij tanden en een merkwaardig slaapmaskertje. Net dat masker is bijzonder: in de kunst bestaat zoiets als een motief van de geblinddoekte of schijnbaar slapende figuur. Kunstenaars verwezen ermee naar een innerlijk zien, een vaardigheid die vooral gemaakt werd in de romantiek en tijdens het surrealisme.

Ook de Duitse Trockel doet moedige pogingen om het surrealisme te herradicaliseren. Ze gebruikt de taal, verbindt er eigentijdse en feministische concepten aan en distilleert zo hedendaags werk. Wellicht haalde ze het idee van het hoofd bij Giorgio de Chirico, de surrealist avant la lettre die ooit een schilderij maakte van een blinde Guillaume Apollinaire. De Italiaan beeldde de dichter af met een inktzwart zonnebrilletje en wees zo op het vermogen om onzichtbare dingen te zien. Trockel doet iets vergelijkbaars, al zorgen de doodse details voor een veel schrikbarender resultaat.

Een doetje is de Duitse niet. Haar werk is ongepolijst en direct en dat levert bij momenten een wat knoestige kijkervaring op. Op *Flagrant Delight* – de titel refereert aan sensaties bij het creëren van kunst – zijn collages en sculpturen te zien die door hun hoekige en grillige uiterlijk aanknopen bij outsiderkunst of art brut. Trockel slaat heel veel verschillende wegen in: ze maakt collages, objecten, installaties en breiwerk en gaat daarbij ook inhoudelijk erg breed.

Ze blijft op haar best wanneer ze vrouwelijke concepten uitwerkt en kracht bijzet met humor, zoals ze doet met haar grote gebreide monochromen en 'feministische abstracten' waarop echte kookplaten bevestigd zijn. Wie het juiste trapje vindt, kan ook een verrassende, door Trockel ingerichte uitkijkpost met spiegels meepikken. Daar wacht eindelijk rust na een expo die toch een en ander van de toeschouwer vergt. ELS FIERES

ROSEMARIE TROCKEL.
Verlies er uw hoofd niet bij.

ZACHARY WOLLARD.
Moments der mystiek.

WWW.GESPOT [1]

GANGES, 2011-2012, ZACHARY WOLLARD

LEARN TO PRIZE, ZACHARY WOLLARD & ERICA SVEC, TOT 21/4, FORTLAAN 17, GENT.

De New Yorker Zachary Wollard (37) sloeg aan het schilderen na een 'mystical moment' in het Metropolitan Museum. Hij werkte er als zaalwachter, beleefde er momenten van intense verving en kwam zo tot zijn kunst. Wollard studeerde poëzie – geen beeldende kunst – en raakte geïnspireerd door William Blake en de renaissance. Hoewel onopzettelijk treedt hij in zijn schilderijen zowat alle geldende regels met de voeten. In tegenstelling tot veel van zijn tijdgenoten is Wollard een behoorlijke colorist, een ijverige detaillist en iemand die zonder aarzelen elementen uit de naïeve schilderkunst gebruikt. Elk schilderij is voor hem een verhaal dat organisch groeit en heel langzaam tot stand komt. Een dergelijke, met kleur en

motiefjes opgeladen manier van werken ligt moeilijk in de hedendaagse scene, maar net die dwarse houding charmeert. *Ganges* is een uitvloeisel van Wollards huidige belangstelling voor het hindoeïsme. De hemelse handen doen erg aan Blake denken, al doen ook Terry Gilliam en Monty Python's *Flying Circus* een stevige duit in het zakje. Nu en dan werkt Wollard samen met Francesco Clemente, de Italiaans-Amerikaanse beroemdheid die in 1998 de schilderijen leverde voor de verfilming van Dickens' roman *Great Expectations*. Het gezicht in het water zou van Clemente kunnen zijn, al lijkt Wollard vooral goed op weg om de input op een eigenzinnige manier te absorberen. (E.F.)

[OP KOMST]

BLUES BEFORE SUNRISE,
STEVE MCQUEEN

Van 7/3 tot 25/3,
Vondelpark, Amsterdam.
Kunstenaar en regisseur Steve
McQueen dompelt het nachtelijke
Vondelpark onder in blauw.

AUKTION 3000

8/3, Hamburger
Bahnhof, Berlijn.
De opbrengst van deze
ambitieuze veiling gaat
naar een intercultureel en
artistiek platform in Afrika.

RESISTING THE PRESENCE,
MEXICO 2000-2012

Van 9/3 tot 8/7, Musée d'Art Moderne
de la Ville de Paris, Parijs.
Jonge en sociaal geëngageerde
kunstenaars uit Mexico komen naar
Parijs met installaties en andere kunst.

WWW.GESPOT [2]

1000DESSINS,
MRZYK & MORICEAU

WWW.1000DESSINS.COM

Na hun tentoonstelling bij galerie Air de Paris gooiden Petra Mrzyk (38) en Jean-François Moriceau (37) hun ontwapende tekenwerk op de webstek 1000dessins.com. Je vindt er skeletten die het op zijn hondjes doen, gezelschappen met afgezakte onderbroeken, gezichten die één en al tong zijn, neuzen in bed en noem maar op. De insteek is altijd grappig, meestal sexy en vaak ook donker, iets saais tekenen kunnen Mrzyk en Moriceau eenvoudig niet. Het Duits-Franse stel maakt regelmatig muurtekeningen die zowel in het surrealisme als in de hedendaagse popcultuur wortelen. Doorgaans werken de twee met zwarte inkt, al bestond hun eerste wapenfeit uit een nagenoeg onzichtbare witte tekening op een witte muur. Hun repertoire is uitgebreid: naast installaties en tekeningen leveren M&M ook animaties, zoals de hulde aan het vrouwelijke zitvlak bij het liedje *Look* van Sébastien Tellier. Alledaagsheid wordt in handen van het duo een klein wonder van schoonheid en verbeelding. *Incontournable*. (E.F.)

'Saai' staat niet in het woordenboek
van MRZYK en MORICEAU.